

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๗

จิตแท้ ๆ นั้นอัศจรรย์อยู่แล้ว

(โรงพยาบาลสิรินธรมารอรับรถแล้วครับ) เอ้า กุญแจ นี่ก็สั่งให้โรงพยาบาลกุดข้าวปุ้น ก็อบลเหมือนกัน นี่สิรินธรมารับไปวันนี้ เราก็กำลังสั่ง เริ่มสั่งแล้ว โรงพยาบาลกุดข้าวปุ้น นั่นก็คันหนึ่งกำลังจะเริ่มสั่ง จะบอกเขาตอนเช้าวันนี้ จะบอกเมื่อวานนี้สิม มาเห็นรถที่ทางโรงพยาบาลสิรินธรมารับไปวันนี้ ระลึกได้คิดถึงกุดข้าวปุ้น ว่าจะสั่งตั้งเมื่อวานสิม มาระลึกได้เดี๋ยวนี้ เมื่อวานนี้ทางไหนมาขอเอกซเรย์ โรงพยาบาลร่งคำ กาฬสินธุ์ อันนั้นบอกให้รอไว้ก่อน เรบอก หมุนไม่ทันจริง ๆ นะ ไม่ทัน

เมื่อวานนี้ก็ได้ออกไปโรงพยาบาลศรีเชียงใหม่ ที่ซื้อที่เขาไว้ ๔ ไร่ เป็น ๔ ล้าน แล้วพอตีมันต่ำหน่อย คือจะถม สั่งให้เขาถมเรียบร้อย เมื่อวานเราไปดู กำลังเขาเกรดเขาอะไร พอเสร็จนี้แล้วก็จะปลูกตึกปลูกบ้านให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลอยู่ นั่นก็สามชั้น แล้วก็พิบูลย์รักษ์แปลนเดียวกัน สามชั้นเหมือนกันสำหรับตึกที่พักของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล สองหลังนี้กำลังจะขึ้น ทางโนนสะอาดนี้ก็สองหลัง หลังหนึ่งกำลังทาสี หลังหนึ่งกำลังเริ่ม ก็อย่างนั้นมันไม่ทันจะให้ทำยังไง หมุนตัว ๆ

ระยะนี้รวมทั้งสองหลังที่ยังไม่ขึ้นอีกนะ เพราะอันนี้ตกลงให้แล้ว ก็รอแต่จังหวะที่จะปลูกให้เท่านั้นเอง เป็นแต่เพียงว่ายังไม่เริ่มลงมือ ถ้าหากว่าเอาตามข้อตกลงที่ว่าจะให้แล้ว สองหลังนี้อีกแล้วเป็นสิบหลัง ฟังซินะของเล่นเมื่อไร สิบหลังพอดีเลย เดี่ยวนี้กำลังทำอยู่แปดหลัง สองหลังนี้ยังไม่ได้ลงมือ แต่ตกลงไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นแต่รอเวลาของมันเท่านั้น

เรบอกเขาไม่จำเป็นต้องเขียนชื่ออะไรเราใส่ทำไม ทำไปแล้วก็แล้ว เราไม่ได้ไปหาชื่อหาเสียงนี่นะ โอ้ ทำนี่เพื่อเวลาเขาเห็นชื่อหลวงตาแล้ว เขาเกิดใจกุศล เป็นบุญเป็นกุศลแก่เขา เขาก็แก่ไปนั่นนะ เราเห็นเหตุผลน่าฟังก็เลยเฉย ตั้งแต่นั้นมาคันไหน ๆ เขาก็ทำของเขาเองเราไม่ได้บอก มีแต่บอกว่าทำหาอะไรชื่อ แต่เขาก็ทำของเขา รถนี้ดูจะร่อยกว่าคันสำหรับโรงพยาบาลสองร่อยกว่าโรง

เขาเห็นเราเข้าไปโรงพยาบาล เหมือนกับลูกนะ ยั่วเย้า ๆ เหมือนพ่อกับแม่เข้าโรงพยาบาล เป็นอย่างนั้นนะ เพราะทางนั้นได้อาศัยกันมานาน ทางโรงพยาบาลกับวัด วัดนี้เป็นเหมือนพ่อเหมือนแม่ พอเห็นเราเข้าไปนี่ โอ้ยใครทำงานที่ไหนเลิกหมดธุระมาเลยละ มาพูดกันไปพูดกันมา แล้วที่นี้ขอนั้นขอนี้ เราตีปากเอานะ พูดอย่างอื่นไม่มีคำพูด คือมัน

เคยเสียพอ พอว่าอะไรไม่มีปัญหา เราก็ว่าจะทำอะไรเดี๋ยวตีปากเอาเลย เราเคยชินกัน เข้าใจไหมล่ะ มันเป็นความสนิทกัน พอทางนี้มาขอเดี๋ยวตีปาก เรื่องอื่นมีทำไมไม่พูด เป็น อย่างนั้น กับโรงพยาบาลต่างๆ เป็นแบบนี้ โรงพยาบาลกับเราเป็นแบบเดียว นี่ทางคอน สวรรค์ก็มาขอ เอาแปลนมาด้วย ให้อร่อยไว้ก่อน เราก็ว่า นี่ก็ดี รอจังหวะเสียก่อน คือเราคอย ตามเก็บนะ พอเบาลง ๆ ก็เก็บ เก็บมา ถ้าเวลามันหนักก็พักไว้ก่อน ๆ พอมันเบา พอสมควรก็เอามา ๆ เรื่อยอย่างนี้ คือมันไม่ทันถ้าจะให้ตามที่มาขอไม่ทัน

นี่เรายังคิดอยู่ที่ร่องคำเขามาขอเอกซเรย์ เพราะเป็นของสำคัญมากอยู่นะ เอกซเรย์สำคัญ เราเลยจำต้องให้เขารอไว้ก่อน นี่ก็จะเริ่มทางกุดข้าวปุ้น สั่งรถ แล้วอาจจะ ตามเอกซเรย์อีกก็ได้ เพราะเอกซเรย์เราติดใจกับมันอยู่ มันเกี่ยวกับเรื่องโรคสำคัญ ๆ เอกซเรย์ที่จะฉายให้รู้แน่ มันยังเป็นอารมณ์ บอกว่าให้อร่อยไว้ก่อน ทางอุบลนี้เรียกว่าทั้ง จังหวัดเลยนะ โรงพยาบาลไหนก็ตามในเขตจังหวัดอุบล โรงพยาบาลไหน ๆ ก็ตามเราให้ พิเศษเหมือนกันหมด พวกอาหารจัดไว้เป็นพิเศษ

อุบลหนึ่ง อุดรติดอีกหนึ่ง โคราชหนึ่ง สามจังหวัด ส่วนชัยภูมินี้ให้เพียงสองอำเภอ เพราะนี่ไกล เราตั้งเข็มนาฬิกาดู มันขนาดสูงเนิน พอเลยโคราชไป สูงเนินติดกับสี่คิ้วนะ มันเท่าไรตั้ง ๓๖๐-๓๗๐ กิโลเมตร ภูค้ำชุมพลกับเทพสถิต นี้อยู่ในเขตจังหวัดชัยภูมิ ตั้งเข็มนาฬิกาจากนี้ไป สองโรงพยาบาลพอ ๆ กัน แล้วสองโรงพยาบาลนี้ก็ห่างไกลกัน ทางโคราชก็ เรียกว่าเลยโคราชไปอีก ดูเหมือนจะต่อเขตสูงเนินกับสี่คิ้ว ๓๖๐-๓๗๐ นี้ละให้พิเศษ

ส่วนจังหวัดเลยนี้ให้น้ำแหว่โรงเดียว เพราะอยู่นั้น ดูเหมือนปากพม่าไปทางนั้น มัน ไกล ไปถึงจังหวัดเลยนี้ พอครึ่งทาง จากนี้ไปถึงจังหวัดเลยก็สองชั่วโมง พอครึ่งทาง แล้ว จากนั้นไปถึงน้ำแหว่อีก ไกล ขึ้นเขาคดเคี้ยว อันนี้ก็ให้พิเศษ

คนไข้เราถือเป็นกรณีพิเศษนะ เพราะคนไข้เป็นเรื่องจนตรอกจนมุมจริง ๆ ตั้งแต่ คนทุกข์คนจนถึงชั้นมหาเศรษฐี ความเป็นคนไข้จนตรอกเหมือนกันหมด มีความจำเป็น เหมือนกัน จะต้องพึ่งยาพึ่งหมอ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องถือโรงพยาบาลเป็นสำคัญ ด้วยเหตุ นี้เองโรงพยาบาลจึงได้รับการสงเคราะห์จากทางวัดนี้มากเป็นพิเศษกว่าเพื่อน ทางไหน ๆ ก็ ช่วย แต่โรงพยาบาลนี้เป็นพื้นเลย คิดดูซิว่าบางที่ยังติดหนี้เขาก็เพราะความจำเป็นของ คนไข้ เครื่องมือสำคัญ ๆ ด้วยไม่มี หรือเสียไป เราต้องเอา อย่างนี้ละที่ว่าติดหนี้ละ จึง จำเป็นอย่างนี้ละ

เรามาซึ่งนำหนักของคนไข้จำนวนมากมาย กับเครื่องมืออันนี้ และการติดหนี้ของ เรา เรามาพิจารณาอันนั้นมันมีน้ำหนักมากกว่า การติดหนี้ยังพอทำเนา ติดหนี้เขาคืนให้เขา

เมื่อไรก็ได้ อันนี้ไม่เป็นอย่างนั้น เอาให้ ดิดหนีดิดเรื่อยละ มันแบบจะเอ้ เขามาหาเราบอก ขึ้นมาแล้วเป็นความจำเป็นเต็มที่แล้ว นั่นแหละเอาให้ ไม่มีก็ให้ แน่อย่างนั้นก็มิ อย่างอื่น เราไม่ติด คือเรากำหนดสร้างอะไรๆ นี้ เรากำหนดไว้ในบัญชีเงินในธนาคารเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นเราถึงได้บอกว่า นี่เวลาเราตายไปเงินมีอยู่ในธนาคารจำนวนเท่านั้นๆ เช่น อย่างจำนวนมากนี่เขาจะเข้าใจว่าเรามีเงิน สิ่งสมเงิน ความจริงเรากำหนดในบัญชีไว้เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ติดหนี้

การสร้างอะไรไม่เคยติด เพราะเราคำนวณไว้ในนั้นเสร็จ เป็นระยะๆ จำงวดๆ ทางนั้นจำงวดนั้น คำนวณไว้เรียบร้อยแล้วเลย หากว่าปุบปับ เช่นเราตายไปนี่เงินจำนวนมาก อยู่ที่นี่ เขาก็จะว่าเราเป็นเศรษฐี แต่ความจริงที่ต่างๆ ที่จำเป็นนั้นน่าจะมาจองไว้หมดแล้วใน บัญชี เขาไม่รู้ชี้ เขาก็ว่าเราเป็นเศรษฐี ก็เราไม่ได้เก็บไว้เพื่อใคร เพื่อโลกทั้งนั้นเราบอก เราไม่เคยสนใจกับเงินแม้บาทหนึ่งนะ ขนาดนั้น เพราะอำนาจความเมตตา มันกวาดออก ๆ ๆ หมดเหลือ ไม่ให้เหลือละ

วางก็ต้องไปดูโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้ ไปเรื่อย ๆ อยู่อย่างนั้น ที่อื่นไม่ค่อยไป นะ ส่วนมากต่อมากไปแต่โรงพยาบาล ออกปับไปก็ไปโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้เรื่อย เพราะเห็นความจำเป็นของคนไข้จึงมานี้ ชีวิตจิตใจฝากไว้กับหมอ ฝากไว้กับโรงพยาบาล นั้น ที่นี้เข้าไปหาโรงพยาบาลก็ต้องเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องมือ ความจำเป็น นี่ซิมันสำคัญ เราถึงได้ยอมติดหนี้เป็นบางครั้ง อย่างอื่นเราไม่เคยติด เพราะเราคำนวณไว้เรียบร้อยแล้ว มาตามนั้นๆ เรื่อยไปเลย อย่างตึกที่เราสร้างไว้เหล่านี้ ก็คำนวณๆ ไปโดยลำดับเหมือนกัน ที่ มันมาแบบปุบปับนั้นละไม่ทัน ตรงนั้นละตรงไม่ทัน ที่ว่ายอมติดหนี้เขา เป็นเครื่องมือ แพทย์อย่างนี้ ปุบปับทำใจ เอา อย่างนั้นแล้ว

ท่านทั้งหลายคุณปฏิบัติธรรม มีธรรมในใจ มองดูกิจการมารยาทการประพฤติเนื้อ ประพฤติตัวนี้ผิดกับคนไม่มีธรรมอยู่มากมายนะ ให้พากันพิจารณา นี่ละธรรมมีอยู่ที่ไหนดี หมด ไม่เคยเห็นหน้ากันก็ตามที่มาเต็มอยู่ที่นี่ ธรรมประสานเข้าที่เดียวสนิทกันหมดเลย นั่น เห็นไหมละ นี่ละธรรมเป็นเครื่องประสานได้เป็นอย่างดี ไม่ต้องถามถึงชาติชั้นวรรณะฐานะ สูงต่ำอะไรแหละ คำว่าธรรมซึมเข้าไปหมด สนิทกันได้หมดเลย ธรรมจึงเป็นธรรมชาติที่ เลิศเลอและคุ้มครองโลกให้ผาสุกร่มเย็นสมัคสมานกัน ให้เห็นอกเห็นใจกัน มีความ เมตตาเฉลี่ยเพื่อแผ่ นี่เรียกว่าธรรม ความกว้างเข้ามาๆ มีแต่เห็นแก่ได้เห็นแก่เอานี้เป็น เรื่องของกิเลส อันนี้ไปที่ไหนกัตตบักตปอด เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไป นี่กิเลสไปเป็นอย่าง นั้น ถ้าธรรมไปนี้ประสานไปหมดๆ เลย ต่างกันอย่างนี้นะธรรม

ถ้าหากว่าธรรมไม่มีในโลก โลกก็ไม่มีความหมาย คำว่าเจริญๆ มีแต่เจริญเรื่องพื้น เรื่องไฟเรื่องดีเรื่องดี เรื่องแข่งดีแข่งเด่นกันทั้งนั้น ถ้ามีธรรมแล้วรู้จักประมาณ มอง นอกมองใน ถ้าเป็นกิเลสแล้วมองแต่ตัวอย่างเดียว โลกเหมือนเขาไม่มีหัวใจ มีหัวใจแต่เรา คนเดียว ถ้าธรรมแล้วบีบถึงกันหมดเลย หัวใจ แม้แต่สัตว์ก็มีหัวใจ ประสานถึงสัตว์ ให้อภัยไม่ทำลาย นั้นเห็นไหมละ นั้นละธรรมประสานไปถึงไหนเห็นความเสมอภาคกันใน หัวใจแต่ละดวงๆ เพราะฉะนั้นธรรมจึงร่มเย็น ไปที่ไหนร่มเย็นไปหมด เราดูซิ ดุสิตในวัด เรานี้ เขาไม่รู้ว่าธรรม แต่สิ่งที่เขารู้คือว่าเขาไม่ระวังเรา คือเราไม่ทำลายเขาใช้ไหม นอกจากนั้นยังเลี้ยงดูเขา เขารู้เท่านี้เขาก็อาศัยนี้ คือธรรมอยู่ในนั้นๆ เขาไม่รู้ ดุสิตเพ่นพ่าน

เมื่อวานนี้เราออกมา นกยูงตั้งห้าหกตัวมันรุมกันอยู่ข้างๆ รถยนต์วิ่งเข้ามาจนจะ มาชนมันมันยังไม่กลัว รถก็ค่อยๆ เข้ามา เพราะนกยูงเต็มอยู่ข้างหน้า รถยนต์เข้ามา เราก็กำลังออกมา นกยูงอยู่ที่นี่ รถยนต์กำลังเข้ามา มันหลีกรถยนต์ไปข้างๆ นั้นแหละ มัน ไม่ได้กลัวนะ รถยนต์มาข้างๆ มันหลีกไปข้างๆ นี่เสีย เป็นอย่างนั้นนะ เราดู นั่นอย่าง นั้นละ คือเขาตายใจ อยู่ที่ไหนพวกสัตว์เขาอยู่อย่างสะดวกสบาย นี่คือการตายใจ ไม่ระวัง การถูกฆ่าถูกทำลายอะไร เห็นสัตว์อยู่เต็มวัดเราดู นี่ละธรรมอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น เย็นไป หมด แม้แต่สัตว์ไม่รู้ภาษาเรา เขาก็มีความรู้สึกของเขาฝังอยู่นั้น ว่าตายใจกับเรา ไม่กลัวเรา นอกจากนั้นยังมาคอยกินกับเราอีก

นี่ละธรรม ไปที่ไหนประสานได้หมดเลย ถ้าไม่มีธรรม โลกไม่มีความหมายนะ ความหมายมันอยู่กับธรรม ชาวพุทธของเรายิ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับวัดกับวากับพระเจ้าพระสงฆ์ ด้วยแล้ว จะต่างกันมากในชาวพุทธด้วยกันก็ดี คำว่าชาวพุทธมีแต่ชื่อก็มี ตัวเองไม่สนใจกับ พุทธนี่ก็มีเยอะนะ ที่นี้เป็นชาวพุทธด้วย สนใจใน พุทธ ธรรม สงฆ์ สนใจในการปฏิบัติตาม อรรถตามธรรมด้วย นิมนวลไปตามๆ กันหมด ต่างกันนะ

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรมาละ พูดมากทุกวันๆ เหนื่อยนะ การพูดนี้เหนื่อยมาก เหมือนกัน ยิ่งลดลงๆ กำลัง เทศนาว่าการหลงหน้าหลงหลังเดี๋ยวนี้ได้ระวัง เทศน์จะเป็น แลวเป็นแนวเกี่ยวโยงกันไปไม่ได้ เดี่ยวความจำมันตัดปุบขาดเลย แล้วตั้งใหม่ไปเรื่อย เดี่ยวนี้ เริ่มมากเข้าๆ นะ ไปเทศน์ที่ไหนได้ระวังตั้งแต่ความจำ มันจับเรื่องจับราวมาต่อกัน ไม่ได้ คือมันขาดปุบเลย แล้วก็ต้องเอาเรื่องใหม่ไป ความจำ แต่ก่อนไม่เป็น ระยะเวลาสองปี ปี นี้เด่นมากนะ ก็พอดีกับเป็นปีที่เราจะยุติการช่วยชาติ เพราะเกี่ยวกับการเทศนาว่าการ การ ช่วยชาติบ้านเมือง ไปที่ไหนต้องได้เทศนาว่าการอยู่อย่างนั้น ไม่ได้หยุดเรื่องเทศน์

ในการช่วยชาติคราวนี้ เราก็เห็นสาระสำคัญกับทางด้านธรรมะเข้าสู่จิตใจประชาชน อันนี้เป็นสำคัญมากทีเดียว วัตถุประสงค์เป็นอันดับสอง เป็นความรู้สึกของเราที่มีต่อโลกนะ คือ ธรรมะเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้นจึงเทศนาว่าการเรื่อย ๆ เทศนาว่าการก็มีหลายชั้นหลายตอน ให้ผู้ที่ปฏิบัติซึ่งมีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน ก็ให้ยึดตามฐานะของตนที่จะยึดได้ เทศนาก็มีหลายชั้นหลายภูมิ ตั้งแต่พื้น ๆ จนกระทั่งถึงธรรมะที่สูงสุดก็เอาออกเรื่อย ถ้าควรจะสูงสุด ยิ่งธรรมะชั้นสูงเท่าไรมันยิ่งออกเร็ว พูดจริง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าธรรมด ๆ นี้ก็เหมือนกับ ตีเด็ก เราเขียนเด็กกับตีผู้ใหญ่มันต่างกันนะ ตีเด็กเขียนเบา ๆ แต่ผู้ใหญ่ป๊วะเลย มันต่างกัน

ธรรมะก็เหมือนกัน ธรรมะพื้น ๆ ทั่ว ๆ ไปนี้ก็เหมือนกับสอนเด็ก สอนอย่างนั้นสอนอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ พอธรรมะชั้นสูงขึ้นไป เป็นธรรมะที่เข้าช่องเข้าทางแล้วแรงละที่นี้ แรงเครื่อง ยิ่งธรรมะสูงเท่าไรก็พุ่งเลย อันนั้นไม่ต้องบอก เราพูดจริง ๆ เราไม่ได้คุย แต่ก่อนก็ไม่เคยเป็น เกิดมาเราก็ไม่เคยเป็น ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะเป็นอย่างนี้สำหรับใจดวงนี้ ก็เพราะอาศัยธรรมะ นั้นเห็นใหม่ละ แต่ก่อนรู้ภาษาอะไร มันไม่รู้ภาษา พออ่านธรรมะไปสะดุดก็ ๆ เอ๊ะ อันนี้เราก็ผิดมาแล้วนี่ อ่านไป อันนี้เราก็ผิดมาแล้ว สะดุดใจจะสะดุดใจเรื่อย ๆ สะดุดใจที่ไร้มันก็ได้สติขึ้นมา ๆ จนกระทั่งศึกษาเล่าเรียนเข้าไป รู้เข้าไป ๆ จากนั้นที่อ่านข้อเรื่องมรรคผลนิพพาน ข้อในตำรา ๆ ซึ่งเป็นแบบแปลน แบบแปลนของมรรคผลนิพพานก็คือตำรา เช่น พระไตรปิฎก นี่แบบแปลนมรรคผลนิพพานล้วน ๆ พออ่านไป ๆ เอ๊ะ ชอบกล ๆ

จากนั้นก็เอาแปลนออกมากางละซี มันก็หนักเข้า ๆ ละซี จิตใจเราค่อยเปลี่ยนไป ๆ เช่น เรียนนี้เราเรียนเพื่อปฏิบัติ ไม่ได้เรียนเพื่อเอาชื่อเอานาม แบบเรียนธรรมะแต่ใจเป็นโลก อย่างนั้นก็ไม่มี ความหมายอะไร นี่เรียนธรรมะใจเป็นธรรมตลอด อ่านไปตรงไหนสะดุด ๆ เรื่อย ๆ ขึ้นไป ใจมันก็เปลี่ยนแปลงของมันไปเรื่อย พอเริ่มออกปฏิบัติ ที่ได้รับความเข้าอกเข้าใจจากภาคปฏิบัติ ยิ่งเข้าถึงพ่อแม่ครูจารย์มันด้วยแล้วที่นี้เปิดโล่งเลย จิตใจติดฝั่ง ๆ เลยเทียว จิตใจติดฝั่งติดด้วยความมุ่งมั่นที่จะเอาให้ได้ ๆ อย่างเดียว ที่นี้การเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อเอาให้ได้ธรรมะชั้นสูง มันก็ปรับตัวเข้าเรื่อย ๆ ที่นี้จิตก็ค่อยเปลี่ยนไป ๆ

นี่ละจิตเมื่อได้รับการอบรมเป็นอย่างนี้ นะ ดังที่มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็อย่างนี้ ละ มันค่อยเปลี่ยนของมันไปอย่างนี้ เปลี่ยนไปจนกระทั่งจิตสงบ เจ้าของไม่เคยเป็น บวชใหม่ ๆ นี่นะ ภาวนา พุทโธ ๆ ถ้ามานพระครู อยากภาวนาจะให้ภาวนายังไง เอ้อ เอาพุทโธ

นะ เราก็ภาวนาพุทโธ เอาพุทโธ ครั้นว่าไปๆ มันยังงังไม่ทราบนะถึงจ้วงหะมันจะเป็น จิตค่อยๆ หดตัวเข้ามาๆ ยิ่งเป็นจุดสนใจ พุทโธถี่ยิบ หดเข้ามาปั้งแล้วลงเลย ทีนี้ขาดไปหมดเลย ที่เราอยู่นั้นเหมือนกับว่าเกาะพอนั่งได้เท่านั้น นอกนั้นเว้งว่างอะไรไปหมดเลย ทำไมเป็นอย่างนี้ๆ ตื่นเต้นอัศจรรย์ ความตื่นเต้นความอัศจรรย์แหละมันไปกระตุกธรรมชาติที่อัศจรรย์นั้นให้เคลื่อนไหว เลยถอยออกมาเสีย อู๊ย เสียตาย ไม่ลืม

นี่ละที่ฝังจิตลึกลง เป็นหนเดียวเท่านั้น จนกระทั่งออกปฏิบัติ อันนี้เป็นหลักเลย ไม่ถอย เพราะเคยเห็นแล้ว อัศจรรย์เอาเหลือประมาณ ก็เราไม่เคยคิดเคยคาดเลย ก็พุทโธๆ ไปตามภาษีภาษา บทเวลาจะเป็น จิตนี้เหมือนเรตากแหไว้ ดึงจอมแหเข้ามาๆ ตีนแหมันค่อยหดเข้าๆ กระแสจิตหดเข้ามาๆ สู้จอมแห จอมแหคือพุทโธ พุทโธถี่ยิบๆ หดเข้าๆ พอถึงนี้ก็กัเท่านั้น โอ้โห ะไรพูดไม่ถูกนะ เกิดความอัศจรรย์ตื่นเต้น ไม่นานนะ แต่ไม่นานก็ตามพอได้พยานก็เอา

จิตลงอย่างนั้นมันขาดไปหมดจริงๆ ทำไมจิตเราเป็นอย่างนี้ มันตื่นเต้น จากนั้นมานี่ละที่เป็นอย่างนี้แล้ว ถึงไม่เป็นอีกก็ตาม ที่มันเป็นแล้วไม่เป็นอีกก็ตาม จิตฝังลึกทีเดียว ความฝังลึกก็ส่อให้เห็นถึงเรื่องความพากความเพียร ความเชื่อมั่นฝังลงในธรรมอันนี้ เพราะฉะนั้นเวลาออกแล้วจึงว่าจะเอาอันนี้ให้ได้ นั่นเห็นไหม จับปุ๊บแล้วนะ พอออกปฏิบัตินี้จะเอาจิตดวงนั้นให้ได้ จิตดวงนั้นเหมือนอยู่ทวีปไหน ก็อยู่ในตัวเองนั้นแหละแต่มันไม่ได้เรื่อง ก็เอาดวงนั้นแหละดวงที่เคยรู้นั้นนะ ต่อจากนั้นก็ฟัดใหญ่เลย มันก็ได้จริงๆ

พอออกไปเอาจริงเอาจังนี่นะ นิสัยเราไม่ได้เหมือนใครง่าย ๆ นะ พอเอาเข้าไปจิตนี้ก็เปลี่ยนเรื่อย ๆ จิตดวงนี้ละ ความรู้สึกของเราจะเปลี่ยน เปลี่ยนไปจากสิ่งที่แวดล้อม สิ่งที่หุ้มห่อจิตใจนี้มันจางไปๆ อันนี้ค่อยเด่นขึ้นๆ เพราะจิตแท้ๆ นั้นอัศจรรย์อยู่แล้ว อันนี้ถูกปกคลุม พอเราเปิดออกด้วยความพากเพียรของเรา ชำระสิ่งเหล่านี้ออก ค่อยๆ เปิดออกๆ เรื่อยๆ เอาเสียจนกระทั่งฟุ้งเลยทีเดียว นั่นเป็นยังงัย เราเคยคิดเคยรู้เคยเห็นเมื่อไร เวลามันเป็นเราจะปฏิเสธได้ยังงัยว่ามันไม่เป็น ก็มันเป็นอยู่นั้น รู้อยู่ที่นั่น เห็นอยู่นั้น ะไรก็เป็นอยู่กับหัวใจนี้แล้วไปหาที่ไหน นั่น มันก็พูดได้ละซี นี่ละความเปลี่ยนแปลงของจิตใจเราเปลี่ยนแปลงได้อย่างนี้

ใจเป็นธรรมชาติที่ไม่ตาย แต่ถูกสิ่งสกปรกโสภณมปกคลุมหุ้มห่อ ใจก็เลยเป็นใจที่หาราค่าราคาไม่ได้ เวลาชำระออกๆ มันก็เป็นอย่างที่ว่านี่ เรื่องอย่างนี้การที่ว่าพูดที่ว่าเทศน์ดังที่ว่าตะกั้นนะ ถ้าเป็นเทศน์ธรรมะชั้นสูงๆ นี่มันฟุ้งเลยทันที มันถึงธรรมชาติอันนี้นะ อันนั้นก็ไปอย่างหนึ่งๆ เทศน์ทั่วๆ ไปมันก็ไปอีกอย่างหนึ่ง พอเย็นเข้ามาๆ พอถึงจุดแกงหม้อเล็ก

หม้อจิวแล้วไม่ต้องบอกแหละ นี่ละที่ว่าบางครั้งจนจะสลบไสล คือมันไปกระเทือนโรคหัวใจ เวลาเทศน์มันไม่ได้สนใจกับอะไร ธรรมะมันพุ่งออกเลย พุ่งๆ เพราะใจดวงนี้มีแต่ธรรม ล้วนๆ ไม่ได้มีอะไรนี่ มันออกเต็มเหนี่ยวๆ แล้วมันมากระแทกละซี เวลามันรุนแรงนี้ลม มันแรง มันก็มากระแทกโรคหัวใจ บางทีถึงขั้นจะสลบไสลก็มี

โท อำนาจแห่งธรรมนั้นละ กลายมาเป็นเรื่องลมที่ทำงานเพื่อธรรม รุนแรงๆ มันก็มากระแทกๆ โรคหัวใจกำเริบขึ้นมา บางทีถึงจะสลบไสลก็มีเพราะอำนาจของธรรม นี่ หมายถึงว่าเทศน์แกงหม้อเล็กหม้อจิว มันไปเองของมัน ถ้าเป็นธรรมละเอียดเท่าไรยิ่งพุ่งๆ เลยเทียว ถ้าเป็นธรรมดาก็สะเปะสะปะไปอย่างนั้น นี่ละธรรมอัศจรรย์ มันอยู่ที่จิตนา เวลา นี้ไม่ว่าจิตท่านจิตเรา ก็คือสิ่งที่ไม่เป็นท่านนั้นละมันครอบหัวใจอยู่ หัวใจจึงไม่เป็นท่า ลาก ออกทางจงกรมแล้วมันยังออกหาทางไม่เป็นท่าจนได้นั้นแหละ ไม่ได้ยังงี้ คว้าหมอนมัด ติดคอด้วย ถูกกิเลสตัวซีเกียจซีคร้านพาไปหาหลับหอนอน เดินจงกรมนี้ธรรมะท่านลากไป ลากไปมันก็เอาหมอนติดคอมันไป มันไม่ยอมให้ทางหมอนกิเลส นั้นเห็นไหมละ

บทเวลามันได้เด็ด หมอนไม่ได้สนใจ มีแต่ธรรมล้วนๆ พุ่งๆ เลย นี่ละศาสนาของ พระพุทธเจ้านี้เลิศเลอ มีสักขีพยาน ให้มีผู้ปฏิบัติ จะมีสักขีพยานของพระพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ ประหนึ่งว่าพระพุทธเจ้าอยู่กับเรานี้เลย ไม่ได้อยู่เมื่อนั้นเมืองนี้ นิพพานที่นั่นที่นั่น อันนั้นเป็นเงาต่างหาก เป็นสรีระ ใครๆ ก็เกิดก็ตาย ก็แก่เฒ่าชรา ตายได้ ทุกแห่งทุกหน คนตายที่ไหนเป็นป่าช้าที่นั่น พระพุทธเจ้าปรินิพพานที่เมืองอินเดีย ก็ เรียกว่าตายเมืองอินเดีย ป่าช้าท่านอยู่ที่นั่น เราอยู่ที่นั่นอยู่ที่ไหนตายได้เหมือนกันนั้นแหละ อันนี้เป็นอันหนึ่งต่างหาก แต่ธรรมชาตินี้ตายที่ไหน

ท่านว่าธรรมธาตุๆ หรืออมตจิต คือจิตไม่ตาย พอถึงขั้นเป็นธรรมธาตุแล้วก็ เป็น อมตธาตุไปเลย ไม่ตาย จำอยู่นั้นแล้ว ใครจะมีสามแดนโลกธาตุมาค้ำ ค้ำหาอะไรไม่ได้ สนใจ เพราะธรรมธาตุอยู่กับตัวเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว ดังพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วสอนโลกได้ ทั้งสาม ไปหาถามใคร นี่ก็เหมือนกัน จึงว่าอยากให้พากันสนใจทางด้านปฏิบัติ ถ้าอยาก เห็นความแปลกประหลาด มีวันหนึ่งจนได้นั้นแหละ ถึงไม่รู้อย่างนั้นก็ตาม อานิสงส์แห่ง การภาวนานี้มีมากกว่าเพื่อนนะ แล้วทำไปๆ หากมีวันหนึ่งที่จะสะดุดใจอย่างที่หลวงตาพูด ให้ฟัง พอสะดุดใจวันนั้นแล้ว เกิดความมั่นใจแล้วฝังอยู่นั้นละ จนกระทั่งเรียนหนังสือถึง ๗ ปี แล้วออก ยังไม่ลืมนี้ละ ทีนี้จะเอาอันนี้ให้ได้ นั้นเห็นไหมละ มันฝังลึก อจลศรัทธา ไม่ ยอมถอน

การภาวนาเป็นของสำคัญมากที่สุด พุทธศาสนาเรา แก่นของศาสนาจริงๆ คือการภาวนา จ้าขึ้นนี้แล้วจะฝังลึกด้วย แล้วพูดให้ใครฟังๆ ใครก็มีแกใจที่จะปฏิบัติ แล้วก็รู้ตามๆ กันไปเรื่อยๆ ถ้าไม่สนใจภาวนาก็อยู่อย่างนั้นแหละ ตกลงศาสนาก็ถือสักรว่าเป็นพิธีเป็นธรรมเนียมไปเสียไม่เป็นของจริง ศาสนาที่รู้ด้วยใจ เหมือนพระพุทธเจ้า สาวก รู้ด้วยใจนั้นแท้แล้ว อันนี้เราปฏิบัติมันก็เป็นแถวที่จะเข้าหาจุดแท้แล้วนั่นเอง ให้พากันภาวนาบ้างนะ นี่ก็เคยเห็นของอัศจรรย์จากการภาวนา

เพราะฉะนั้นอยู่ในวัดนี้ เราจึงเข้มงวดกวดขันกับพระกับเณรถึงเรื่องการภาวนา งานอื่นเราไม่ไปยุ่งท่าน เพราะเห็นว่าเป็นงานไม่จำเป็นอะไรที่ทำนี่นะ งานอันนั้นจำเป็นมากกว่า นอกจากเวลาจำเป็นจริงๆ แล้ว ก็ขอให้ท่านมาช่วยชั่วคราวหนึ่ง จากนั้นก็ปิดเข้าป่าภาวนา เพราะของเลิศเลออยู่ที่หัวใจนะ ไม่อยู่ที่ไหน เอาละวันนี้พอ

ให้พร ยถา วาริวหาฯ

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th